08/03/2019

Οι Ηπειρώτισσες της Δερόπολης, ως αρραγής φορέας πολιτισμού

/ Ομογένεια

Του Γιώργου Γκοτζιά, Εκπαιδευτικού/ Για το Πρακτορείο ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

8 Μαρτίου σήμερα και η παγκόσμια κοινότητα τιμά την Ημέρα της Γυναίκας, μιας και έτσι θέλει να δώσει έμφαση στην αναγκαιότητα για την ίση «μεταχείριση» όλων των ανθρώπων ανεξαιρέτως φύλου και στην ιδιαίτερη φύση του γυναικείου, το οποίο συντελεί στο μέγιστο βαθμό στη δημιουργία του ανθρώπινου πολιτισμού.

Ας σταθούμε κι εμείς στο ύψος των περιστάσεων και ας μνημονεύσουμε σήμερα όλες εκείνες τις βόρειο – Ηπειρώτισσες γυναίκες που διαχρονικά περνάνε από τον τόπο μας. Άλλες μέσα από τη δόξα των ηρωίδων, άλλες μέσα από τον πόνο των ξενιτεμένων παιδιών τους, άλλες μέσα από την ελληνορθόδοξη αγιότητά τους και άλλες μέσα από τη θεάρεστη και επιβλητική ταπεινοσύνη της ηπειρώτικης ιδιοσυγκρασίας, της Δεροπολίτισσας μάνας και γιαγιάς.

Μεστές παρουσίες, με τη σοφία των χρόνων που περνάν, θυμούνται τα δύσκολα και τα εύκολα της ζωής στον τόπο και σου υπενθυμίζουν πως πρέπει να είσαι πράος, συνετός και αγωνιστής. Γνωρίζουν πως ακόμη και το πιάσιμο της σκούπας στο χέρι τους, εκπροσωπεί την παράδοση των γιαγιάδων τους. Αξιοποιούν την κάθε στιγμή προς όφελος των τέκνων τους και προσκυνάνε μέρα και νύχτα για το καλό αυτού εδώ του χώρου.

Χωρίς δισταγμό σε ξεναγούν στην ιστορία, στη γαστρονομία, στις προλήψεις, στα δυστυχήσυμβάντα και στις χαρές που έζησαν και ζούνε. Όμορφες παρουσίες, με ένα αρχέγονο δωρικό κάλος. Και όπως μου υπενθυμίζει ένας Πόντιος αδερφός, ασχέτως αν οι σημερινοί βόρειο – Ηπειρώτες είμαστε ή όχι απόγονοι των Δωριέων

ή των λοιπών ηπειρώτικων φύλων, οι γυναίκες μας είναι εκείνες που έχουν τη δύναμη να βαστήξουν στο είναι τους και να μεταλαμπαδεύσουν την ίδια ιστορική συνέχεια και παράδοση σε ολόκληρες γενιές.

Κι αυτό το βίωσα και ο ίδιος σαν σεργιάνισα μια από αυτές τις μέρες στην ιστορική Δούβιανη της Δερόπολης. Θυμήθηκα ξανά πόσο τυχερός είμαι ως Έλληνας.

Μια γιαγιά μας καλωσόρισε και μας γέμισε θάρρος, λέγοντάς μας πως μόνον εκείνη διαχειρίζεται και κρατά «εν ζωή» τα άδεια σπίτια μιας ολόκληρης γειτονιάς του χωριού της και πως θα συνεχίσει μέχρι το τέλος της ζωής της να «φυλάττει Θερμοπύλες». Πραγματικά εξεπλάγην με την θαρραλέα πίστη της στο αύριο!

Όσο πίσω κι αν ταξιδέψουμε, τόσο πιο πολλά θα μάθουμε για τον τρανό τους χαρακτήρα. Είτε δούμε φωτογραφίες, είτε ακούσουμε τις ίδιες να μας μιλούν, έχω την πεποίθηση πως αποτελούν τα αναμμένα και συγχρόνως τα άλιωτα αγιοκεριά της ρίζας μας.

Προσωπικά τις ευχαριστώ που μου έμαθαν τόσα πολλά, που με έφεραν σε άμεση επαφή με τα έντονα βιώματά τους και τις χαιρετώ με τους παρακάτω στίχους:

«Μανάδες και γιαγιάδες μας, του Ηρακλέους άθλοι,

βαστήξτε μας στην Πίστη σας, στην πάλη με τον Άδη.

Μοιάζετε με τις εποχές που χρόνους διαφεντεύουν,

γενναίες Ηπειρώτισσες, προπύργια βαστάτε!»